

ikke kunnet troe, at de Betænkkeligheder, den ærede Minister har erklæret at have ved denne Sag, kunne hidrøre fra, at han i Realiteten har Noget imod dette Samsunds Anerkjendelse, hvorom der i to Aar har været forretpunderet imellem Kirke- og Undervisningsministeriet og Justitsministeriet, og hvorom begge disse Ministerier vare bleve enige, men jeg antager snarere, at hans Betænkkeligheder hidrøre fra, at han ikke er ret enig med sig selv om, hvorvidt denne Sag henhører under Administrationen eller under Lovgivningsmagten, og jeg skal saaledes tillade mig at rette følgende Forespørgsel til Kirke- og Undervisningsministeren:

„Agter den høitærede Minister at indstille til Hans Majestæt Kongens Stadfæstelse den under hans Formand forberedte Anerkjendelse af det herværende Methodistsamfund, eller vil Ministeren forelægge Folkethinget et Lovforslag, som ordner denne Sag?“

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Efter de historiske Meddelelser, som den ærede Interpellant har fremsat, og som for den tidligere Tids Vedkommende ere fuldkommen rigtige, kan jeg indskrænke mig til i Korthed at omtale mit Forhold til denne Sag og mine Tanker om dens fremtidige Behandling. Den ærede Forespørger vil vide — men det manglede i hans Fremstilling — at dette Samfund ikke er det almindelige Methodistsamfund, der som bekendt er en Gren af den engelske Kirke. Der er den episkopale Lære eller Troesbekjendelse, hvortil Størstedelen af Befolkningen i England bekjender sig; der er den presbyterianiske Troesbekjendelse, som ogsaa kaldes den skotske; men det Troessamfund, hvorom her er Tale, er et tredie, der kalder sig de „episkopale Methodister,“ og det har hjemme i Amerika, hvor det er stiftet og organiseret. Dette Samfund havde imidlertid, da jeg begyndte Forhandlingerne med den herværende geistlige Formand derfor, ikke givet mig nogen Troesbekjendelse ihænde, og først efter gjentagne Anmodninger modtog jeg endelig for neppe 8 Dage siden en Bog, i hvilken der er sagt mig, at deres Troesbekjendelse indeholdes som Overskrift over en

heel Række Kapitler, der indeholder Fortolkningen af disse Sætninger. Efter de Lærdomme, som deri findes, troer jeg ikke, at der hverken i kirkelig eller moralsk Henseende kan være den mindste Betænkkelighed ved at lade Sagen gaae sin Gang, som den er begyndt af min Forgænger; men desto større Betænkkelighed er der hos mig med Hensyn til det Spørgsmaal, om Anerkjendelsen af et bestemt Troessamfund skal stee gennem en kongelig Resolution paa Ministeriets Indstilling, altsaa være en Administrations-sag, eller om det bør være en Lovgivningsgjenstand. Naar man betænker, at Anerkjendelsen af et Religions-samfund giver samme en særegen borgerlig Stilling i det danske Stats-samfund, saa synes det mig, at denne Forandring med Hensyn til en heel Klasse af Borgere, er meget lig med, hvad der finder Sted f. Ex. ved Naturalisation af enkelte Personer, der jo kun kan gives ved Lov. Her er Tale om Rettigheder, der for en Deel ere af en almindelig borgerlig Væbskaffenhed, f. Ex. Fritagelse for at bide personlige Bidrag til Folketirken, Udtrædelse af Sogneforholdet, — jeg tænker her naturligtviis paa den borgerlige Side af samme, saasom med Hensyn til de statistiske Oplysninger, der skulle gives, Staten — idet nemlig Folk i Samfundet, der hidtil have været indbefattede under et bestemt borgerligt Samfund, nu træde ud og blive Medlemmer af et andet: Berettigelsen for dets Præster til at foretage juridisk gyldige Handlinger osv. Disse og mange andre Virkninger, der knytte sig til Ordet og Begrebet „Anerkjendelse,“ bragte mig strax til at nære en Slags Tvivl om, hvorvidt en saadan burde være Gjenstand for administrativ Afgjørelse ved kongelig Resolution, og jeg er kun bleven bestyrket heri ved, hvad jeg har erfaret af den juridiske Videnskabs Behandling af dette Spørgsmaal i Forhold til vore Love og vor Forfatning. Jeg har meddeelt denne min Betragtning til mine Kollegaer i Ministeriet, der ikke have gjort noget alvorligt Forsøg paa at forandre min Mening i saa Henseende, hvorimod de fuldstændigt anerkjende det Begrundede i min Anskuelse, og de vilde saaledes understøtte mig, naar jeg handlende derefter betraadte en ny Vej. Efter de Alternativer, der nu af mig